

Imádság, hajnali fényben

Milyen kihalt most nélküled a föld!
Lépnék feléd a buktató sötétben,
de fojt a köd s véres madár düllöng
a lépés-törű álmok sűrűjében.

Lerágom érted lábam, mint a vad,
hogy halálomból csonkán, de kilépjek,
és engem-őrző kezeid szabad,
indás csendjébe rejtsenek a rétek.

Mért hagytál itt, a szavak csontrepesztő
csapdái közt, e vadorzó világban?
Acélkemény félelmem árnya nő
s hűvös hiányod csobban lent, a sárban.

Mert körülzártak már a hajnalok,
s nincs más kiút a szavak szégyenéből,
csupán a fog... hogy torzssá szaggatott
lábam csonkján kiáltsak rád az éjből.

Biceg a föld! S fejem felett, a fákon
csattog a fény... Hát, ülj le itt velem,
s öled csalítja rejtse csonkaságom,
ez alvadt-fényű téli reggelen.

(1974)

Huszedik század

Vendégmarasztaló idő!
Hordja a szél: a vért, a szennyet;
és boldogok az elphihentek,
kiknek csupán a körme nő.

Párold a szeszt. S a rekkenő
butaság hőfokán neveljed
a csírákat, melyből majd kinő

Zárkózz be és az erjedő
gonoszság cefréjéből merjed
a mindent-megtartó kegyelmet...
Itt a kisüst... és itt a cső!

a minden szépet elnyelő
husáng-kemény, humánus elved,
te minden elvet elvető.

(1973)

R a b s á g

Magadra vess, ha úgy élsz, mint a rab
a kővé-dermedt álmok ketrecében,
hol üszkös karmod meghasad
s gubancos szőröd lombja leng a szélben.

Fogára tűz az éj és fojt a nap,
s amíg szemedben fészket rak a szégyen
te ott rágódsz a porban, egy falat
— gyerek vetette — emberi beszéden.

Magadra vess, ha úgy élsz, mint a rab
s nem látsz tovább az ember-szabta résen.
Vess bukfencet! hogy minden szenvedésen

s halálon át is ámíthasd magad,
hogy így vagy boldog; s rácsokkal-szabad
csöpp dolgaid közt Isten is megértsen.